

Peter Mayle

Autor knihy Rok v Provinci

**PODFUK
V MARSEILLE**

Peter
Mayle

PODFUK
V MARSEILLE

Přeložil Paul Millar

Czech edition © Argo, 2018
Copyright © 2012 by Escargot Productions, Ltd.
Translation © Paul Millar, 2013, 2018

ISBN 978-80-257-2592-4 (váz.)
ISBN 978-80-257-2721-8 (e-kniha)

Peter Mayle
PODFUK V MARSEILLE

*Na paměť
Allena Chevaliera, dobrého přítele,
který vyráběl vynikající vína*

Šok vás může pěkně zchladit, zejména když se dostaví ve formě neočekávaného setkání s člověkem, jemuž jste nedávno vyvlastnili vína v ceně tří milionů dolarů. Sam Levitt se otrásl a přitáhl si koupací plášť blíže k tělu. Po ranní rozcvičce v bazénu u Chateau Marmont dosud neoschl.

„Tady máte.“ Muž na protější straně stolku – usměvavý, opálený, a jako ze škatulky – k němu posunul šálek kávy. „Vypijte to. Zahřejete se. A pak si popovídáme.“ Opřel se dozadu a pozoroval Sama, jak do něj mizí ten první a velice vítaný šálek. A pak, zatímco se Sam snažil vzpamatovat, druhý.

Návštěvník nebyl nikdo jiný než Francis „Sissou“ Reboul. Naposled se setkali v Marseille u sklenky šampaňského v paláci Le Pharo, na kraji útesu s miliardářským výhledem na Středozemní moře. Sam, pověřený mezinárodní pojišťovací společností, pátral po několika stech láhvích vyzrálého vína z Bordeaux, které někdo ukradl z hollywoodského domova Dannyho Rotha, právníka hollywoodských hvězd s nezkroutnou slabostí pro prémiová vína. Po dlouhém šetření, které Sama vedlo z Los Angeles napřed do Paříže, pak do Bordeaux, a konečně do Marseille, se uloupená vína objevila v nekonečných sklepích

pana Reboula. A jelikož Sam byl člověk, který dával přednost svižné akci před dlouhým a únavným vyjednáváním, ukradená vína prostě vyvlastnil. A jak se domníval, tím to skončilo. Úhledná a spořádaná akce, po které od oběti neočekával jakýchkoliv námitek. Avšak, kde nic, tu nic, oběť se znenadání objevila, a to dokonce zde, v zahradě Chateau Marmont v Los Angeles, a chovala se, celému světu na odiv, ani ne tak coby starý známý, ale dokonce jako váš nejlepší přítel.

„Možná jsem vás měl varovat předem,“ prohlásil Reboul a pokrčil rameny, „ale přiletěl jsem do Los Angeles včera pozdě v noci – mám tu nějaké řízení, kterému se nemohu vyhnout –, a tak jsem si myslel, že využiji příležitosti a stavím se za vámi jen tak, abych vám řekl *bonjour*.“ Z kapsy vytáhl navštívenku a posunul ji přes stůl k Samovi. „Tady. Váš malý suvenýr, který jste mi dal, když jsme se viděli naposled.“

Sam poznal svoji vlastní navštívenku. „No dobře, pane Reboule...“

„Nic, nic,“ mávl Reboul odmítavě rukou. „Říkejte mi Francisi a já vám budu říkat Same. Důvěrnější, *non*?“ Usmál se a přikývl si, jakoby ho ten nápad s důvěrou pobavil. „Nemám v úmyslu vás připravit o mnoho času, takže si dovolím přejít přímo k účelu své návštěvy.“ Dopil zbytek kávy a vymanikúrovaným ukazováčkem odsunul šálek i s podšálkem stranou. „Popravdě řečeno, to řízení, které tu v Kalifornii mám, jste vy.“

Na vteřinku se odmlčel a spiklenecky na Sama mrkl, načež pokračoval. „Mám v Marseille určitou situaci, která vyžaduje pozornost někoho – jak sám uvidíte, ideálně Američana –, kdo by měl mít zvláštní a poněkud neobvyklý talent. A na základě našeho minulého setkání soudě, zdá se mi, že byste to mohl být právě vy, kdo by mi

dobře posloužil. Co byste řekl na pár týdnů v Marseille? Právě teď, než nastanou letní vedra, máme tam to nej-
příjemnější roční období. Nabízím vám pro váš pobyt
mimořádně pohodlné podmínky, a samozřejmě, finančně
velice atraktivní.“

Někde uvnitř Samovy mysli se podezření potýkalo
se zvědavostí, a zvědavost vyhrála. „Mohu hádat?“ řekl
Sam a vrátil Reboulovi to spiklenecké mrknutí. „Pokud
se nemýlím, a předpokládám, že ne, řekl bych, že to, co
máte na mysli, není tak úplně v souladu se zákonem?“

Reboul sražil čelo a potřásl hlavou, jako kdyby se
Sam zmínil o něčem poněkud lechtivém. „Legalita je vel-
mi nesnadný koncept, že ano? Kdyby se dala lehce vysvět-
lit, většina právníků na celém světě by přišla o obživu,
což by vlastně nemuselo být tak úplně zlé. Ale, můj milý
Same, dovolu mi, abych vám naprosto uklidnil svědomí;
nenavrhuji vám nic nezákonnějšího než drobnou a zcela
nevinou šalbu – a poté, co jste přede mnou posledně za-
hrál úlohu vydavatele knih, bude to, co muži s vaším talen-
tem navrhnu, úplná hračka. Nic více než *soup de fèves*, jak
se říká v Marseille.“ Reboul si náhle přestal všimnout Sama
a zaostřil pozornost na ženu, která zahradou přicházela
směrem k jejich stolu. „No to je úžasné,“ prohlásil, uhladil
si frizuru a povstal. „Dostali jsme návštěvu.“

Sam se obrátil a spatřil Eleny Moralesovou obleče-
nou, jak tomu říkala, v uniformě pro klienty. Černý kos-
tým, černé lodičky s vysokým podpatkem, v ruce útlou
diplomatku, a mírné oživení celkového dojmu pomocí
diskrétního chomáčku černé krajky nad vrchním knoflíč-
kem saka. Zastavila se nad Samem, poklepala na hodinky
a nevypadala příliš potěšeně. „Připadá mi, že si někdo
vzal v pátek volno. Nezapomněls náhodou na to, že máme
jednání?“

„Á,“ na to Sam. „Jasně. Jednání. Pět minut a jsem tu v plné zbroji, OK?“ Byl si vědom toho, že za jeho zády pln očekávání poskakuje Reboul. „Eleno, představuji ti pana Reboula.“ Elena se usmála a podala Reboulovi ruku. „Z Marseille,“ dodal.

Reboul opatrně vzal Eleninu ruku do své, jako by to byl křehký ornament nesmírné ceny, a s nacvičeným gestem se sklonil a tu ruku jí políbil. „Velmi mě těší, slečno.“ Ušetřil jí ještě jeden polibek. Sam se musel zdržet, aby Reboulovi nepřipomněl, že s plnými ústy se nemluví.

„Pokud mě laskavě oba omluvíte,“ oslovil je, „jsem zpět coby dup, jen co si obléknu neprůstřelnou vestu.“

Reboul poodtáhl jednu z židlí a nabídl ji Eleně. „Opravdu mě moc těší, že jsem vás mohl potkat. Omluvte mě prosím, byl jsem to já, kdo Sama zdržel. Naposledy jsme se setkali v Marseille a já si nemyslím, že by ho napadlo, že se ještě jednou setkáme.“

„Tím jsem si jistá. Víím o všem, k čemu v Marseille došlo – Sam mi všechno řekl,“ odpověděla mu Elena. „Vlastně, byla jsem to já, kdo Sama najal. Pracuji pro Knoxe, jsme pojišťovna.“

„Takže jste vlastně kolegové?“

„Tu a tam. Jsme ale také... přátelé. Vííte?“

Reboulovi se zableskla očka. „Šťastný to muž. Takže byste mi snad mohla pomoci ho přesvědčit, aby mi pomohl s takovou drobnůstkou. Nebo, ještě lépe, co kdybyste přijela s ním?“ Poplácal ji po ruce. „Bylo by mi opravdovým potěšením.“

Eleně bylo jasné, že se ji Reboul snaží okouzlit. Zdálo se, že jí to ale vůbec nevadí. „A kde by se ta drobnůstka konala?“

„V Marseille. Fascinující metropole. Dovolte mi, abych vám o ní něco řekl.“

Když se Sam vrátil ke stolu, v obleku s kravatou místo koupacího pláště, Reboul a Elena čile o něčem debatovali. Došlo na Sama, aby významně poklepal na hodinky a tvářil se vítězně.

Elena si ho prohlédla od hlavy k patě a ušklíbala se. „Úžasně elegantní. Až na to, žeš zapomněl na ponožky. Ale nevádí. Raději se vydáme na cestu. Kde máš auto?“ Obrátila se k Reboulovi a řekla: „Takže se uvidíme večer. Tady v restauraci v půl osmé?“

Reboul se lehce uklonil. „Do té chvíle budu počítat každou vteřinku.“

Sam počkal, až vjeli do proudu vozidel na Sunset Boulevardu a dali se směrem na Wiltshire, než promluvil. „A co se má dít dnes večer?“

„Francis nás zve na večeři, aby nám mohl říci vše, co po nás bude chtít.“

„Po nás?“

„Pozval mě do Marseille. A já jsem v pokušení. Vlastně, víc než to. Opravdu ráda bych jela. Mám si vybírat spoustu dovolené, a ještě nikdy jsem nebyla na jihu Francie. A Marseille...“

„... je v této roční době nejkrásnější.“ Sam předjel růžového hummera, který se plazil před ním. „Takže on čas vůbec neztrácí, že?“

„Je docela fajn. A má způsoby. Víš co? Doposud mi nikdo nepolíbil ruku.“

„Protože je to proti hygienickým předpisům Spojených států.“ Sam pokýval hlavou. Ze zkušenosti již věděl, že Eleniny vrtochy byly ukovány z ocele; když si vzala něco do hlavy, nemělo smysl se pokoušet něco změnit. A kromě toho si připustil, že – pokud se rozhodne nabídku přijmout – vzít Elenu s sebou by do značné míry celou záležitost změnilo v potěšení.

Pro tuto chvíli však tady byla k vyřízení jistá nutná záležitost, a nebude to žádná legrace. Měli se setkat s Danym Rothem, aby mohli uzavřít vše, co zbývalo v záležitosti vína jemu ukradeného a jeho převozu zpět do Spojených států. Byla tu též záležitost vyplacení podstatného honoráře slíbeného Samovi. I když se na honoráři měli podílet jak Knoxova pojišťovna, tak i Roth, Sam očekával nepříjemnosti: při nejlepším zdráhavé vyplácení, ale spíše předstírané pohoršení a odmítnutí zaplatit cokoliv. Přirazil k chodníku před kostkou z tmavého skla, sídla firmy Roth a spol. (společníky byli Rothova matka a jeho daňový poradce), a vypnul motor. „Tak co, jsi připravena na vše? Být sebou, tak bych moc nečekal. Tady u nich se ruce moc nelíbají.“

V recepci na ně čekala Rothova osobní sekretářka, vysoká, vznešená a zcela neschopná Cecílie Volpéová, která za svoji pozici vděčila vlivu svého tatky, Myrona Volpého, jednoho z hrstky oněch anonymních mocnářů, kteří zpoza zavřených dveří ovládají celý Hollywood.

Cecílie přivlála jejich směrem na deseticentimetrových podpatcích a poodhrnula si z čela nazrzlou hřívu, aby si mohla lépe prohlédnout Eleninu garderóbu. „Skvělé botičky,“ zamumlala. „Louboutin?“ A pak si náhle vzpomněla, že tu má jakési povinnosti. „Pan Roth má dnes *mnoho* schůzek. Bude vám to trvat dlouho?“

Sam zavrtěl hlavou a usmál se. „Jen tak dlouho, než podepíše šek.“

Cecílie se na chvíli nad Samovou odpovědí zamyslela, ale nakonec se rozhodla, že to musel být jen žertík. Oplatila mu též úsměvem, který odhalil řadu exkvizitních korunek za řádově několik tisíc dolarů. „Pokud budete tak laskaví, následujte mě prosím.“ Udělala čelem vzad, a jak se odvlínila chodbou dovnitř, suknička jí lpěla k pár-

ku perfektně vysoustruhovaných hýždí, které jakoby žily nezávisle na zbytku postavy, a s každým krokem se vlnily podle svého. Sama to přímo fascinovalo.

Elena mu zabořila loket do žeber. „Za žádných okolností to nebudeš komentovat. Mysli jen na práci.“

Cecílie je zavedla ke dveřím do Rothovy kanceláře. Seděl zády k návštěvníkům a kopule jeho vyleštěné lebky ve slunečním svitu zalévajícím místnost přímo zářila. Otočil se k nim, odložil od ucha telefon a změřil si je zúženými nepřátelskýma očima. „Bude to trvat dlouho?“

„Doufám, že ne, pane Rothe.“ Elena se posadila a vyňala z diplomatky svazek listin. „Víme, jak máte dnes plno. Ale jsou tu jedna nebo dvě záležitosti, které je třeba vyřešit.“

Roth trhl hlavou směrem k Samovi. „A co tenhle tu chce?“

„Já?“ ozval se Sam. „No... já jsem si jen přišel pro šek.“

Roth nasadil šokovaný výraz. „Šek? Šek? A nechtěl byste ještě nějakou zatracenou medaili nebo něco? Ježíš!“

Elena se nadechla. „Honorář nálezce, pane Rothe. Tak jak je to zde v pojišťovací smlouvě.“

Zdrželi se tam téměř dvě hodiny, zatímco Roth se nípál ve smlouvě, řádek po řádku, hádal se o každé klauzuli s výjimkou těch zcela zřetelně neškodných a každou chvíli se zdálo, že skončí v křečích.

Když konečně dospěli k závěru, Cecílie dostala za úkol eskortovat je ku zdviži. „Páni,“ ozvala se, „normálně s *nikým* tak dlouho nejedná. Vy se mu, panstvo, asi nějak strašně zamlouváte.“

Elena nastavila klimatizaci v autě na maximum a opřela se pohodlně vzad. „Jestli potřebuji ještě jeden důvod odsud vypadnout, tak to je ono. Ten chlap je zrůda.“

Něco ti řeknu – ta Marseille se mi zdá čím dál tím přitažlivější.“

„No, uvidíme, s čím se Reboul vytasí.“

„O tom ani neuvažuj, že bys ho odmítl. Jestli tě tam nedostane on, dostanu tě tam já.“ Natáhla se k Samovi a vlepila mu pusinku na ucho. „Vzdoruj si, jak chceš.“

Elena se Samem se o něco opozdili. Spěchali chodbou ke zdviži, která je zaveze dolů do restaurace Chateau Marmont, kde je Francis Reboul očekával k večeři.

Opozdili se kvůli Elenině soutěživé podstatě, která ji nutila obléci si něco, co – jak to popsala – by Reboulovi ukázalo, že Francouzky nejsou jediné kočky na světě. Po několika nezdařených startech a obsáhlé diskuzi si vybrala šaty, které byly v naprostém souladu s duchem okamžiku: černé, upnuté a krátké.

Jak čekali na zdviž, Sam ji vzal kolem pasu, načež své ruce dovolil pomalu sjíždět dolů, po svahu dokonalých tvarů pozadí značky Morales. Ruka se zastavila, pak se pohnula níže, a znovu se zastavila.

„Eleno,“ ozval se, „máš pod těmi šaty vůbec něco?“

„Kromě dvou kapek Chanelu číslo pět,“ odpověděla, „ani moc ne.“ Vzhledla k němu a vystavila svůj nejnevinnější úsměv. „To jsou takové šatičky, víš? Je v nich místo jen pro mě.“

„Mmm.“ Dveře výtahu se otevřely a zachránily Sama před nutností dalších poznámek. Ve dveřích se objevil muž v saku s lesklými knoflíky a kalhotách barvy cihlové, stejné jako barva jeho tváře. V ruce měl na půl prázdnou